

Arrest

nr. 157 813 van 7 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 21 november 2013 werd de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 maart 2011, ongegrond verklaard. Die beslissing werd op 2 december 2013 ter kennis gebracht. Dat is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Naam:

*MZ (xxx), geboren op (...)1950 te Leninagorsk
+ dochter*

*SZ, ((0) xxx) geboren op (...)1972 te Shatoi
+ kleinkind*

EME, ((0) xxx) geboren op (...)2000 te Grozny

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...) 2200 HERENTALS

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.04.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor SZ. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat "uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een

terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Op 7 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd ongegrond verklaard bij beslissing van 9 januari 2014. Die beslissing werd op 6 februari 2014 ter kennis gebracht. Het beroep tegen deze beslissing, gekend onder nr. 148 930 werd door de Raad verworpen met arrest nr. 157 812 van zeven december 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het motiveringsbeginsel. Verzoekster betoogt dat de motiveringsplicht geschonden is omdat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de aanvraag van haar dochter van 7 maart 2011 en niet naar haar eigen aanvraag van 7 maart 2011 en haar medische problematiek.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de aanvraag van de dochter. De aanvraag van verzoekster zelf, ingediend op 7 maart 2011, werd ongegrond verklaard bij beslissing van 9 januari 2014.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat er medische elementen werden aangehaald voor SZ, de dochter van verzoekster.

De motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier. Verzoekster stelt dat zij onder stuk 7 nieuwe medische attesten toevoegt. Verzoekster maakt niet duidelijk wat de relevantie van deze attesten in huidige procedure is aangezien de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de medische toestand van de dochter van verzoekster.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten haar medische problemen te onderzoeken, alsook de behandelingsmogelijkheden bij de terugkeer naar het land van herkomst.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De verwerende partij heeft niet nagelaten om haar medische situatie te onderzoeken. Er werd nog geen beslissing genomen betreffende haar eigen aanvraag. De bestreden beslissing heeft betrekking op de aanvraag van de dochter van verzoekster en dit gegeven blijkt duidelijk uit de opstelling van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 6 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat er geen evenwicht bestaat tussen de bestreden beslissing en de gevolgen van die beslissing voor haar.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003., nr. 126.520).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze bovenvermelde rechtsregels geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet op haar medische situatie betrekking heeft.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het derde middel is ongegrond.

2.4. In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG en van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De Raad stelt vast dat er nog geen beslissing werd genomen betreffende de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 maart 2011 die handelt over de medische problematiek waaraan verzoekster zelf lijdt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze de bovenvermelde rechtsregels geschonden zouden zijn. Verzoekster toont de schending van de ingeroepen schendingen niet aan.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om medisch geregulariseerd te worden.

De Raad stelt vast dat er nog geen beslissing werd genomen betreffende de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 maart 2011 die handelt over de medische problematiek waaraan verzoekster zelf lijdt.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC